

# Tebrik

– RasimCANBOLAT · 09 Haziran 2012

## TEBRİK

Apartmanımız üç katlıdır. Her katında ikişer daire bulunur. Apartmanda kiracı yok. Hepimiz ev sahibiyiz. Yaklaşık otuz küsur senedir komşularımız değişmedi. O yüzden komşularımızla bir evli gibiyiz. Acı tatlı günlerimiz oldu. Hastalıklarımızda koştuk, düğünlerimizde eğlendik. Cenazelerimizde yas tattuk.

Çocuklarımızın sünnetinde, oğullarımızın askere uğurlanmasında, gençlerimizin düğünlerinde ayırım gözetmeden beraber güldük, beraber ağladık. Komşularımızla büyük çoğunluk kuşak sayılırız. Hepimiz emekliyiz. Her hanede azami iki, asgari bir kişi oturmaktayız. Apartmanımız önceleri çoluk çocuk sesleriyle çınlarken şimdi sessizlikle çın çın ötüyor. Ara sıra torunlar geliyor da apartmanda bir hayat belirtisi hissediliyor.

Bir kış akşamı tam haberlerin başlaması sırasında merdivenlerde sesler kabardı. Bir gürültü bir şamata ki nerdeyse reklam seslerini bastırarak. Merakla kapıya koştuk. Kapı komşumuzun oğlu Sinan'la beş altı arkadaşı, şen kahkahalarla aşağıdan yukarıya doğru çıkıyorlar. Monoton yaşantımıza renk katan görüntüyü izlemeye başladık, eşimle.

Bize iyi akşamlar dileyen gençler, ayakkabısını çıkarıp dalıyorlar, Sinan gile. Sinan mühendis olarak bu sene başladı Erzurum'daki işine. İzine gelmiş. Buradaki arkadaşlarıyla buluşmuş onları eve çay içmeye çağırmış.

Gençler eve giriyor, biz hala kapıdayız. Sona kalan delikanlı, herkesin ayakkabısını çevirdi. Kendisi de eve sırtını dönerek ayakkabısını çıkardı. Bir ev hanımı titizliğiyle onları eşleştirip düzenlediğinden emin olduktan sonra içeri girip kapıyı kapattı. Eşimle diyalogumuz bundan sonra başladı.

-Gidip o delikanlıyı tebrik edeceğim.

-Tanıyor musun ki? Hem ne diye tebrik edecekmişsin, ne başarısını gördün?

-Tanımam şart değil. Madem Sinan'ın arkadaşı, o da bizim çocuğumuz sayılır. Hareketini çok beğendim ve etkilendim. Yıllardır sana ve iki oğluna hizmet ediyorum. Bir günden bir güne içeri girerken eğilip de ayakkabınızı çevirdiniz mi? Çevirmediğiniz gibi dışarı çıkarken vestiyerdeki ayakkabınızı bile benden bekliyorsunuz.

-Eh, sen bilirsin öyleyse. Ama bu saatte komşuyu rahatsız etmek ayıp olmaz mı?

-Ben anlamam arkadaş, gidip o çocuğu tebrik etmezsem bu gece uyuyamam.

-Ben uyarımı yaptım. Git bakalım. Git de yüreğin yerine otursun. Gitti biraz sonra komşu evden alkış sesleri yükseldi.

\*\*\*\*\*

Bundan sonrasını eşimden dinleyelim:

Kapıyı Sinan açtı.

-Buyur teyze. Hayrola?

-Eve son giren delikanlı kim, onunla konuşacağım. Kısa bir soruşturmada sonra aranan kişi tespit edilip karşıma çıkarıldı. Delikanlı, telaşlı, heyecanlı biraz da merakla:

-Ben Murat, hayırdır?

-Hayır, oğul hayır, korkma. Ben seni kutlamaya geldim. Yıllardır eşimde ve oğullarımda görmeyi çok arzuladığım ama göremediğim bir hareketi sende gördüm. Ayakkabıları düzelttiğini görünce çok beğendim ve duygulandım. Bu hareket ödülleniye düşünürdüm. Gel seni alınından öpeyim. Beraber getirdiğim nazar boncuğunu da takayım.

İşte benim duyduğum, apartmanı çınlatan alkış sesi o anda kopmuş. Bu alkışlar, konuşmaları büyük bir merak ve dikkatle izleyen arkadaşlarının Murat'a armağanıymış...

Huzur içinde eve dönen eşim, hala hayıflanarak söyleniyordu. Hadi kocam köylüydü diyelim. Hiç olmazsa evlatlarımı bari, şöyle uygar birer birey olarak yetiştirebilseydim!...